

DZIENNIK WARSZAWSKI

Nr. 249.

Niedziela, 29 Października (10 Listopada).

1867 r.

Wychodzi codziennie, oprócz dni następujących: po Świętach uroczystych i Niedziela. — Prenumerata w biurze Dyrekcji, ulica Miodowa Nr. 487 i Kantorach. — Obwieszczenia przyjmują się za opłatą od wiersza druku: za 1-krotne obwieszczenie kop. 6, za 2-krotne kop. 9, za 3-krotne kop. 12. — Artykuły nadsyłane do zamieszczenia w Dzienniku nie zwracają się. — We wszystkich co dotyczy Dziennika, należy odnosić się wprost do Dyrekcji obu Dzienników Warszawskich.

Rok 4.

Prenumerata w Warszawie rocznie rsr. 8. — Półrocznie rsr. 4. — Kwartalnie rsr. 2. — Miesięcznie kop. 67. — Bez odnoszenia w biurze Dyrekcji prenumerata nie przyjmuje się. — Numer pojedynczy kop. 5. — Za odnoszenie do domu, opłaca się miesięcznie kop. 5. — Na prowincji na stacjach pocztowych w Królestwie i Cesarstwie rocznie rsr. 9 kop. 20. — Półrocznie rsr. 4 kop. 60. — Kwartalnie rsr. 2 kop. 30. — Miesięcznie kop. 80.

SPIS RZECZY.

DZIAŁ URZĘDOWY. — Bank polski. — Rektor szkoły głównej. — Zarząd drogi żel. warsz.-teres. — Ordery. — Awans.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY. — Warszawa. — Przegląd polityczny. — Telegramy. — Wiadomości telegraficzne. — Obraz Fr. Trevisano. — Wiadomości o urodzajach w gub. radomskiej. — Komitet resursy kupieckiej. — Wypadki. — Kursa monet. — Sprawa włoskańska. — Kolej żel. fiński. — Z Helsingforsu. — Burza na czarnym morzu. — Wezbranie wody w St. Petersburgu. — Stan atmosfery. — Anglja. — Polityka Anglii. — Ruch fenienów. — Wyprawa abisyńska. — Austrja. — Powrót cesarza do stolicy. — Okolbik p. Beusta. — Słowianie austrjacy; konkordat. — Francja. — Okupacja Rzymu. — Sprawa rzymska. — Wzburzenie umysłów. — Śmierć O'Donnella. — Hiszpanja. — Kwestja rzymska. — Niemcy. — Twierdza luksemburska. — Prusy. — Podatek od ogłoszeń. — Włochy. — Sprawa rzymska. — Korespondencje ze Lwowa, Paryża i Neapolu.

FEJLETON. — Teatra Warszawskie.

PRZEWODNIK WARSZAWSKI. — Nowa maszyna do biletów wizytowych u Handlsmiana. — Tydzień targowy, i t. d.

DZIAŁ URZĘDOWY

Warszawa.

28 Października (9 Listopada).

Bank Polski podaje do publicznej wiadomości, iż w wykonaniu Instrukcji z dnia 30 Grudnia (11 Stycznia) 1837/8 r. o losowaniu Certyfikatów lit. A. w zamian za Obligacje Częstkowe z pożyczki 150-milionowej w obieg puszczonej, odbędzie się w Banku Polskim w dniu 31 Października (12 Listopada) r. b. o godzinie 10-iej z rana w obecności delegowanych od Władz Rządowych, włożenie do koła kartek z numerami do Certyfikatów lit. A. należąciami i samo losowanie.

Rektor Szkoły Głównej. — Od czasu otwarcia Szkoły Głównej zdarzało się niejednokrotnie, że pewne Zakłady lub osoby prywatne, pragnąc poznać dokładną wiadomość o chemicznym składzie rud, wody, wyrobów przemysłu i t. p. używały różnych pośrednictw w celu aby przedmioty te poddawane były pod rozbiór w pracowni chemicznej Szkoły Głównej, jako w Zakładzie zaopatrzonem w odpowiednie pomoce i przedstawiającym

rekrojmie dokładnego wykonania rozbiorów. Zarząd Szkoły Głównej przeto, idąc w pomoc Zakładom, rolnikom i przemysłowcom krajowym, potrzebującym rozwiązania wątpliwości mogących wcześniej uchronić od strat materialnych, i jednocześnie zamierzając ułatwić studentom możność obeznawania się z różnemi chemicznymi sposobami traktowania pytań, ścisły związek z interesami gospodarzami mających, — upoważnił pracownię chemiczną Szkoły Głównej do wykonywania wszelkich rozbiorów chemicznych, czy to pokładów ziemnych, czy produktów rolnych lub przemysłowych. Potrzebujący więc mieć dokonaną analizę chemiczną, mogą się wprost udawać do Dziekana Wydziału Matematyczno-Fizycznego Szkoły Głównej, od którego powezną wiadomość o wysokości zwrotu kosztów zużytych odczynników i innych nieodzownych przy podobnej pracy wydatków.

Zarząd Drogi Żelaznej Warszawsko-Terespolskiej zawiadamia, że klasyfikacja Taryfy co do niektórych towarów znizoną została. Szczegóły, bliżej objaśniają Taryfy znajdujące się do nabycia w Kasach Stacyjnych po kop. 15 za egzemplarz.

Ordery. — Najjaśniejszy Pan, w d. 18 października udzielił raczył członkowi komitetu ranionych, generał-adjutantowi, admirałowi hrabiemu *Hejdenowi 1 mu* order św. Aleksandra Newskiego, a 22 t. m. referentowi komitetu technicznego przy głównym zarządzie artylerji, pułkownikowi *Semenowowi*, za zaprojektowane przez niego lawety żelazne, — św. Włodzimierza 4 kl.

Awans. — Przez najwyższy rozkaz z d. 22 października, pomocnik dyrektora kancelarji sztabu okręgu wojennego warszawskiego asesor kolejalny *Kotow* awansowany został na radcę dworu, ze starszeństwem od 4 października 1867 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Warszawa.

28 Października (9 Listopada).

Można było naprzód przewidzieć, że energiczne środki przedsięwzięte przez rząd włoski przeciwko Garibaldiemu, posiadającemu taką popularność we Włoszech, spowodują demonstracje ludowe. Wczorajszy nasz telegram i dzisiejsze dzienniki donoszą o rozruchach w wielu miastach. Taka postawa ludu wło-

skiego nie mało utrudni zadanie gabinetu florenckiego, choć stronnictwo umiarkowane, za pomocą swego organu *Nazione* dowodzi, iż Włochy byłyby bardzo nieroztropne, gdyby przyjęły politykę nieprzyjazną Francji, wyrażenie życzeń ludu za pomocą wrzaskliwych demonstracji, według tego dziennika jest niegodne cywilizowanego narodu.

Wiadomość podana przez wczorajszy nasz telegram o udziale wojsk francuzkich w bitwie pomiędzy Monterotondo i Tivoli, potwierdzają doniesienia z Rzymu i Florencji; według których garybaldzycy już zmusili do odwrotu wojska papieżkie, i tylko posiłki francuzkie przyczyniły się następnie do zwycięstwa tych ostatnich, po krwawej i morderczej walce. Co do zamiarów rządu francuzkiego w przedmiocie cofnięcia swych wojsk z państwa kościelnego, doniesienia dzienników są sprzeczne; lecz dzisiejszy nasz telegram zapewnia stanowczo, że wojska francuzkie pozostaną w Rzymie dopóki rząd papieżki nie zreorganizuje władz miejscowych i nie zagładzi śladów ostatniej walki, lecz i w takim razie jeszcze pozostaną w Civita-Vecchia. Cofnięcie się ich będzie zależnem od uspokojenia umysłów w państwie kościelnem, co nie jest rzeczą tak łatwą. Zresztą ostatnie słowo wyrzecze parlament włoski, mający wkrótce się zebrać, a tymczasem ministerstwo wojny, na każdy wypadek poleciło formowanie niedawno zniesionych czwartych batalionów w piechocie.

Dotąd tylko Austrja przystała na konferencję europejską dla rozstrzygnięcia kwestji rzymskiej, jak się to okazuje z okólnika p. Beusta z 1 listopada, którego istnienie potwierdził *Dresdener Journal*. Gabinet angielski nie jest zbyt dobrze usposobiony względem projektu konferencji, i nie weźmie udziału jak zapewniają korespondencje z Londynu w takiej, któraby miała na celu poręczenie świeckiej władzy papieża. Interesem Anglii również jak i Prus, jest raczej utrwalenie państwa włoskiego.

FEJLETON DZIENNIKA WARSZAWSKIEGO.

Teatra Warszawskie.

Obecnie, obadwa teatra tutejsze, nie mogą uskarżać się na niedostatek widzów. Pora dżdżysta, brak innych rozrywek, a ostatecznie przybycie włoskiej trupy, gromadzą na widowiska tłumy publiczności. Wprawdzie pierwsza z oper, rozpoczynająca tegoroczny ambonament włoski, nie zupełnie zadowolnia zwolenników sopranu — jednakże wsparta przez talenta pp. Rota i Corsi, odświeżona personelem żeńskim w rolach Ulryki i Siebl'a, zyskała powodzenie. Za to „Faust” dwukrotnie już przedstawiony, zachwycał całą publiczność! Już to, cały personel występujący w tej operze, mianowicie zaś pp. Corsi i Bossi a po części nawet i nowy baryton p. Moragas, którego głos przyjemny, wyrobiony i gra pełna szlachetnej dystynkcji, powszechnie zyskały uznanie — przyczynili się niemało do świetnego powodzenia tej partycji leżącej głównie na barkach trojga artystów — lecz prawdziwą gwiazdą świecącą na horyzoncie „Fausta” stała się pani Artot, śpiewaczka znakomita w całym znaczeniu. Pani Artot jest córką uczonego profesora konserwatorium Brukselskiego, gdzie odebrała pierwsze muzyczne wykształcenie jako fortepianistka; stryj jej, sławny skrzypek Artot, znanym jest z ogromnego talentu w całej Europie. Jako śpiewaczka p.

Artot, jest uczennicą nieporównanej Viardot-Garcia, której talent w zachodzie już swoim zachwycał i Warszawę również.

Rozumie się, że odebrawszy takie wykształcenie, wsparta nadewszystko przyrodzonym talentem, pani Artot, w krótkim czasie odznaczyła się w swoim zawodzie. Wystąpiwszy pierwszy raz na scenie opery paryskiej w Proroku, pani Artot ze sławą zyskaną w tym debiucie przebiegała znakomitsze sceny Europejskie; występowała ona w Londynie, Wiedniu, Brukselli, szczególnie zaś w Berlinie, gdzie stała się ulubienicą i publiczności i Dworu, a prawdziwą ozdobą opery tamtejszej pomimo rywalizacji p. Lucca, sławnej również śpiewaczki. Od lat sześciu już przeszło imię jej stało się sławnem na wielu znakomitszych europejskich scenach, szczególnie zaś niemieckich. Głos tej artystki pełny, wyrobiony do najwyższego stopnia, a nadewszystko, obdarzony nadzwyczajnem czuciem, pokonywa z łatwością wszelkie trudności wokalne — gamma jej przebiega jak srebrna kaskada a urocze, niesłychanie delikatne piano, czaruje słuch istotnie!

P. Artot posiada, rzecby można, oddzielną swoją metodę — śpiewała ona partję Margerity, odmienne od innych primadon jakie u nas ją wykonywały, lecz słuchacz przeczuwa, że tak właśnie partja ta śpiewać się powinna. Taka odmiennosc w pojęciu i wykonaniu, dała się już odrazu spostrzedz w pier-

wszej arji, przy kołowrotku; następnie zaś, scena przy oglądaniu pereł oślniła publiczność doskonałością gry i śpiewu zarówno. Bo trzeba dodać, że oprócz wysokich zalet wokalnych, p. Artot jest nadto jeszcze znakomitą aktorką: jej gra dramatyczna i mimika pełna ekspresji, dodają wiele uroku, podbijają zarazem słuch i wzrok widza. Wiele słyszeliśmy o talentach i powodzeniu p. Artot na zagranicznych scenach — sława poprzedziła ją u nas — lecz wyznajemy, że tym razem, rzeczywistość nie tylko że nie zawiódła marzeń, lecz je przewyższyła nawet.

Rolę Siebel'a przedstawiła pani Rota. Śpiewaczka ta, jest jeszcze na wstępie do swojego zawodu; czas, praca i doświadczenie, wykształcą ją zapewne na niepospolitą śpiewaczkę — tembardziej, że i dziś już, głos p. Rota posiada niezaprzeczone przymioty i coraz więcej podoba się słuchaczom. O panu Moragas, do główną scenę po pojedynku, czyli scenę konania, odśpiewał dobrze a odegrał ją niepospolicie nawet. Sympatyczny ten śpiewak zyskał też od pierwszego wystąpienia zycześliwe uznanie widzów.

O panu Corsi, którego talent znany nam dobrze z przeszłego sezonu, powiemy tu jedynie, że głos jego, zyskał nie mało w ciągu krótkiej nieobecności — tony wysokie umocniły się i wypełniały, a cała skala głosu, wyrównana doskonale — obok umiejętnego użycia

